

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pf.20.536/2024/4-II.

A felperesek:

felperes1 I. rendű

cím2

felperes2 II. rendű

cím3

felperes3 III. rendű

cím4

felperes4 IV. rendű

cím5

A felperesek képviselője:

Cenner Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Cenner Tibor ügyvéd)

cím1

Az alperes:

Budakeszi Város Önkormányzata

2092 Budakeszi, Fő utca 179.

Az alperes képviselője:

Dr. Disztós Dóra Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Disztós Dóra ügyvéd)

cím6

A per tárgya: közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 20.P.20.314/2023/12.

A fellebbezést benyújtó fél: I-IV. rendű felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felpereseket illeték megfizetésére kötelező rendelkezéseit mellőzi. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 7.000 (hétezer) forint, a II. rendű felperest, hogy 500.000 (ötszázezer) forint, a III. rendű felperest, hogy 300.000 (háromszázezer) forint, a IV. rendű felperest, hogy 65.000 (hatvanötezer) forint másodfokú perköltséget 15 napon belül fizessen meg az alperesnek.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 12.500 (tizenkétezeröttszáz) forint, a II. rendű felperest, hogy 1.400.000 (egymilliónégy százezer) forint, a III. felperest, hogy 975.000 (kilencszázhetvenötezer) forint és a IV. rendű felperest, hogy 112.500 (száztizenkétezeröttszáz) forint fellebbezési illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperesek keresetükben kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest az I. rendű felperes javára 1.717.383 forint és ezen összeg után 2002. október 1-jétől a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat, a II. rendű felperes javára 202.871.013 forint és ezután 2022. október 1-jétől a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat, a III. rendű felperes javára 139.895.768 forint és ezen összeg után 2022. október 1-jétől a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat, a IV. rendű felperes javára 16.582.217 forint és ezen összeg után 2002. október 1-jétől a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat, továbbá perköltség megfizetésére.

[2] Keresetükben érvényesített jogként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. §-át, 6:548. §-át jelölték meg.

[3] Előadták, hogy az alperes 2002-ben meghozott 44/2002. (X. 30.) számú rendeletével a helyi építési szabályzatról szóló rendeletet (HÉSZ) módosította (módosító rendelet), több ingatlant, köztük a felperesek perbeli ingatlanait is beépítésre szánt területként tartja nyilván. Az alperes a felperesek többszöri írásbeli megkeresése és a belterületbe vonás költségeinek megfizetése ellenére a területek belterületbe vonása iránt eredményes intézkedést nem tett. Igényüket arra alapították, hogy az alperes az önkormányzati rendelet, a HÉSZ rendelkezését nem tartotta be, a HÉSZ kötelező érvényű rendelkezését nem alkalmazta az illetékességi területén (jogellenes magatartás).

[4] Kárként a belterületbe vonás elmulasztása miatt a felperesek elmaradt hasznukra hivatkoztak, amely egyrészt a szántó művelési ágú és az építési teleknek minősülő ingatlanok forgalmi értéke közötti különbözetben nyilvánul meg, másrészt a károsultakat ért vagyoni hátrány kiküszöböléséhez szükséges költségként az építési költségek időközben bekövetkezett jelentős emelkedésében (kár). Káruk összegszerűségét akként határozták meg, hogy a beépítés 2004-es költségét vetették össze a 2021. évi árszínvonal beépítési költségével, valamint szakértői véleményre hivatkozással meghatározták az ingatlanok 2004. évi szántókénti és a 2021. évi építési telekkénti forgalmi értékei közötti különbözetet.

[5] Hivatkoztak arra, hogy a perbeli ingatlanok jelenleg is szántó művelési ágban vannak nyilvántartva, ugyanakkor a HÉSZ Lke-4 övezetben található beépítésre szánt területnek minősül, a csatolt 258/2003. (X. 14.) számú képviselőtestületi határozat szerint a belterületbe vonás az önkormányzat kötelezettsége lett volna.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a belterületbe vonás nem történt meg. Előadta, hogy az alperes kérelmét a földhivatal elutasította. Hivatkozott a 2002. évi HÉSZ módosítás idején hatályban volt termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény (régi Föld tv.) 44. § (4) bekezdésére, mely szerint a belterületi, illetőleg beépítésre szánt területi felhasználásra kerülő területek folyamatosan, a településfejlesztés

megvalósulásától függően, vonhatóak belterületbe. A jelenleg hatályos termőföld védelméről szóló 2007. évi CXXIX. törvény (Földvédelmi tv.) 15. § (3) bekezdése szerint a külterületi, illetőleg beépítésre szánt területi felhasználásra kerülő területek folyamatosan, a településfejlesztés megvalósításától függően vonhatóak a belterületbe. E jogszabályhelyek alapján azzal védekezett, hogy az alperes diszkrecionális jogköre, hogy a belterületbe vonás iránt kérelmet terjeszt-e elő, vagy sem. A jogalkotó nem jelölt meg olyan feltételrendszert, amelynek teljesülése esetén a belterületbe vonás iránti kérelem számon kérhető az önkormányzaton. Az érintett terület ingatlantulajdonosai és az alperes között nem született megállapodás a belterületbe vonás iránt. A belterületbe vonás egy településfejlesztési lehetőség az önkormányzat számára, és nem kötelezettség.

[7] Hivatkozott arra, hogy kártérítő felelősség csak akkor állapítható meg, ha a felperesek bizonyítják, hogy az alperes jogellenes magatartásával, vagy mulasztásával összefüggésben kárt okozott. A jogellenes magatartás a közigazgatási szerv jogszabályi előírással ellentétes közhatalmi tevékenységét, vagy jogszabály által előírt kötelezettsége elmulasztását jelenti. Önmagában az a tény, hogy a jelen ingatlanok beépítésre szánt területen találhatóak, de a belterületbe vonás nem valósult meg, nem jogellenes.

[8] A közhatalmi jogkörben okozott kártérítési viszonyt a kár bekövetkezése hozza létre, a felperesek azonban nem jelölték meg káruk bekövetkezésének időpontját. 2014. és 2022. között a felperesek semmit sem tettek az igényük érvényesítése iránt, a felperesek követelése ezért elévült. Semmi sem támasztja alá, hogy az ingatlan tulajdoni hányadokat a felperesek értékesíteni kívánták. A kereset e tekintetben feltételezésekre épül, nem tényekre. Hivatkozott arra is, hogy a felperesi megállapítással szemben a perbeli ingatlanok belterületbe vonás nélkül is beépíthetőek. Az ingatlanok művelés alóli kivonására a tulajdonosoknak meglett volna a jogszabályi lehetősége. A felperesek összesített tulajdoni hányada a helyrajzi szám_1 helyrajzi számon 500 m², ami nem éri el a legkisebb telekméretet, amelyre ingatlan építhető az Lke-4 övezetben (700 m²). Vitatta a kár összecszerűségét is.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű felperest 7.500 forint, a II. rendű felperest 840.000 forint, a III. rendű felperest 585.000 forint, a IV. rendű felperest 67.000 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére.

[10] Kötelezte továbbá az I. rendű felperest 14.500 forint, a II. rendű felperest 1.618.400 forint, a III. rendű felperest 1.127.100 forint, a IV. rendű felperest 130.000 forint perköltség megfizetésére az alperes javára.

[11] Kiemelte, hogy a kártérítő felelősség fennállása csak kötelmi jogi jogviszony fennállása esetén vizsgálható, kötelmet a károkozás keletkeztet.

[12] A felperesek keresetük ténybeli alapjaként arra hivatkoztak, hogy az alperes a HÉSZ módosításával a felperesek földterületeit Lke-4 övezetbe sorolta, a perbeli területeket tehát beépítésre szánt területként tartja nyilván, de a belterületbe vonás és a művelésből kivonás nem történt meg, a perbeli területek nem beépíthetőek, 18 éve nem történt átminősítés, ami miatt a felpereseket jelentős kár érte.

[13] Kifejtette, hogy az önkormányzati rendelet közjogi jogviszonyt keletkeztet az önkormányzat és a területi és személyi hatályára tartozó jogalanyok között, nem pedig jogalanyok egymás közötti kapcsolataival foglalkozik. A HÉSZ mint önkormányzati rendelet annak szabályozására hivatott, hogy mely területek milyen építési övezetbe tartoznak, mik a beépítés feltételei, mely övezeten belül milyen mértékű a beépíthetőség, saját végrehajtásáról szóló rendelkezéseket nem tartalmaz.

[14] Osztotta az alperes érdemi védekezését, mely szerint a régi Föld tv. és a Földvédelmi tv. rendelkezései sem tartalmazzak az önkormányzatra nézve kötelező rendelkezést. Az önkormányzat tehát a HÉSZ, illetőleg a településfejlesztés megvalósulásától függően, diszkrecionális jogkörében járhat el a belterületbe vonást illetően.

[15] A bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az önkormányzati rendelet végrehajtásának hiánya mint a felperesek keresetében megjelölt alperesi mulasztás, értelmezhető-e polgári jogi jogviszonyt keletkeztető károkozó magatartásnak. Álláspontja szerint az alperesi önkormányzat a rendeletalkotással közjogi feladatot lát el, ilyen közjogi feladat a rendelet végrehajtása is. Mind a rendeletalkotás, mind a rendelet végrehajtása azonban az alperesi önkormányzat általános és absztrakt szinten maradó tevékenysége, továbbá a felperesek által állított mulasztása a személyek adott csoportját érintheti, de a közigazgatási jogkörben okozott kártérítési per eszközével nem orvosolható, mert az a közjogi jogviszonyokba történő felhatalmazás nélküli beavatkozást jelentene. Hangsúlyozta, hogy jogellenes károkozás tilalmára hivatkozással az önkormányzat közjogi tevékenysége nem kérhető számon, polgári jogviszony hiányában a polgári perben eljáró bíróság az alperest a közjog területére tartozó intézkedésre nem kötelezheti. Kötelmet keletkeztető jogellenes mulasztás nem valósult meg azáltal, hogy az alperes saját önkormányzati rendeletét nem hajtotta végre, kötelmi jogviszony hiányában pedig kártérítő felelősségről sem lehet szó, illetőleg a felpereseknek kára sem keletkezhetett.

[16] Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Kérték az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes felperesek keresete szerinti marasztalását.

[17] Nem értettek egyet azzal az elsőfokú bírósági következtetéssel, hogy az a magatartás, hogy az alperes nem hajtotta végre saját rendeletét, teljes egészében közjogi jogviszony, amelybe polgári bíróság nem avatkozhat be, illetve az önkormányzati rendelet be nem tartásával, végrehajtásának elmulasztásával összefüggésben keletkezett igény polgári jogi úton nem érvényesíthető. Ezzel szemben arra hivatkoztak, hogy ha egy jogszabály a jogalanyok egyes körére jogosultságot állapít meg, akkor ez utóbbi csoport nyilvánvalóan alappal várhatja el a kötelezettől, hogy a jogszabálynak megfelelően járjon el, és alappal számít arra, hogy a jogszabályban lefektetett jogosultságához hozzá fog jutni. A jelen perben az alperes rendelete (a HÉSZ), a Helyi Építési Szabályzat módosítása összesen négy tájegységet vont belterületbe. Ebből az első három maradéktalanul megvalósult, a felperesek ingatlanait érintő tájegység belterületbe vonása viszont nem valósult meg. Több alkalommal felhívták az alperest, hogy tegyen eleget a saját rendeletének, és az alperes legalább két alkalommal meg is indította a szükséges eljárást, de egyik sem vezetett eredményre.

[18] Érvelésük szerint egy telektömb belterületbe vonásánál a tulajdonosoknak nincsen ügyféli jogállása, közvetlenül nem élhetnek jogorvoslattal. A felperesek a belterületbe vonás kötelezettje, azaz az önkormányzat mulasztásával szemben önállóan nem kezdeményezhetik – vagy csak lényegesen eltérő feltételek mellett – ingatlanaik belterületbe vonását. Ezért nem volt elhárítható a felperesek által állított kár rendes közigazgatási jogorvoslattal, illetve közigazgatási perben (Ptk. 6:548. § (1) bekezdés).

[19] Hivatkoztak arra, hogy az alperes azáltal, hogy a perbeli tájegységet nem vonta belterületbe, a felpereseket és minden tulajdonost ebből a tájegységből diszkriminált a többi három tájegység tulajdonosaival szemben. Ezzel a mulasztásával kárt okozott nekik.

[20] Vitatták azt is, hogy a felek között nem jött létre magánjogi jogviszony. A keresetükben előadottaknak megfelelően az ítélet is tartalmazta, hogy az alperes a belterületbe vonás költségeire első körben helyrajzi számonként 5.000 forintot beszedett a tulajdonosoktól, és ennek fejében vállalta, hogy a belterületbe vonáshoz szükséges dokumentációt elkészítteti. A kért összegeket befizették, és ezáltal ráutaló magatartással létrejött a felperesek és az alperes között egy megállapodás arra, hogy a felperesek megbízzák az alperest a saját ingatlanuk tekintetében a belterületbe vonás lebonyolításával. A megbízás nem teljesítésével az alperes nemcsak az 5.000 forint kárt okozott nekik, hanem a keresetben érvényesített kárt is. Nem hivatkozhat arra az alperes, hogy kellő gondossággal járt el. Az alperesnek a megbízás teljesítésénél ugyanúgy kellett volna eljárnia, mint a többi tájegység esetében, ahol a belterületbe vonás megtörtént. A kötelmi jogviszony tehát az előzőek alapján a felperesek és az alperes között fennállt.

[21] Az elsőfokú bíróság tévesen kötelezte a felpereseket illeték fizetésére, miután az elsőfokú eljárás illetékét 2023. május 25-én az elsőfokú bíróság illeték beszédési számlájára átutalták.

[22] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az alkalmazandó jogszabályoknak megfelelő döntést hozott.

[23] A felperesek érvelése nem helytálló: az alperes rendelete nem vont belterületbe tájegységeket, hanem a rendelet– ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította – a HÉSZ-t akként módosította, hogy a felperesek tulajdonában álló ingatlan illetőségeket is magában foglaló területeket beépítésre szánt területként tartja nyilván. A perben érintett külterületi helyrajzi szám_1 és a helyrajzi szám2 helyrajzi számú ingatlanok jelenleg is Lke-4 jelű kertvárosias lakóövezetben találhatóak, beépítésre szánt területen. A HÉSZ rendelkezései, illetve a Föld tv. rendelkezései nem tartalmazzak az alperest érintően kötelezettségét a belterületbe vonásra, ezért hibás a felperesek fellebbezésének az az érvelése, hogy jogalanyokként alappal számíthatnak arra, hogy a jogszabályban lefektetett jogosultságukhoz hozzá jognak jutni.

[24] Kiemelte, hogy az érintett terület ingatlantulajdonosai és az alperes között megállapodás nem született a belterületbe vonásról, közöttük magánjogi jogviszony (a felperesek által hivatkozott megbízás) nem jött létre.

[25] A fellebbezés kisebb részben – a feljegyzett illetékről szóló rendelkezés tekintetében – alapos.

[26] Az ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés korlátai között gyakorolta a felülbírálati jogkörét, ilyen korlátnak minősültek a fellebbezés indokai, az abban megjelölt eljárási és anyagi jogi jogszabálysértések (Pp. 371. §).

[27] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével egyetértett, annak megváltoztatására a fellebbezésben foglaltak alapján nem látott indokot.

[28] A felperesek egyrészt arra alapították a fellebbezésüket, hogy a rendelet végre nem hajtásával hátrányosan megkülönböztették (diszkriminálták) őket a többi, a rendelet alapján sikeresen belterületbe vont tájegység tulajdonosaihoz képest, másrészt arra, hogy a belterületbe vonáshoz szükséges költségek kifizetése és a csatolt iratok igazolják, hogy az alperest a felperesek ráutaló magatartással megbízták a belterületbe vonással, így az elsőfokú bíróság következtetésével szemben volt magánjogi jogviszony a felek között, ami alapján kárigényüket érvényesíthették.

[29] E fellebbezési hivatkozások eljárási okokból nem alapozták meg az ítélet megváltoztatását, a következőkre figyelemmel.

[30] Az elsőfokú eljárásban a felperesek keresetüket közigazgatási jogkörben okozott kárigényre alapították, nem személyiségi jogsérelemre (hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére), vagy ráutaló magatartással létrejött megbízási szerződés megszegésére. Keresetükben érvényesített jogként a Ptk. 6:519. §-át, 6:548. § (1) bekezdését jelölték meg, és nem a Ptk. 2:43. § c) pontját (hátrányos megkülönböztetés tilalma), vagy a Ptk. 6:142 §-át (szerződésszegéssel okozott kár), Ptk. 6:272. §-át (megbízási szerződés). Keresetük tényalapjaként mulasztásként, károkozó magatartásként az önkormányzati rendelet (HÉSZ) végre nem hajtását, a belterületbe vonás érdekében tett eredményes intézkedés hiányát jelölték meg, nem pedig azt, hogy az alperes a ráutaló magatartással létrejött megbízási szerződést megszegte a belterületbe vonás elmaradásával.

[31] A Pp. 7. § 12. pontja értelmében keresetváltoztatásnak minősül, ha a fél keresetével összefüggésben előadott korábbi jogállításhoz képest eltérő, vagy további érvényesített jogot állít. A felperesek úgy tettek a fellebbezésükben új – tartalma szerint keresetváltoztatásnak minősülő – jogállításokat (hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértése, megbízási szerződés megszegése) hogy a Pp. 217. § és 373. § szerinti keresetváltoztatás iránti kérelmet

nem terjesztettek elő. A fellebbezésben előadott új jogállítások alapján a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján keresetváltoztatásnak egyebekben nem volt helye sem, mivel a Pp. 373. § (2), (3), (4), (5) bekezdésben írt feltételek egyike sem állt fenn. A (2) bekezdés alapján a fellebbezésben csak olyan új tény állítására van lehetőség, amely az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott önhibájukon kívül a felperesek tudomására, a felperesek azonban ilyen tényre nem hivatkoztak. Az ítéltábla csupán megjegyzi, hogy a felperesek által az elsőfokú eljárás során hivatkozott önkormányzati levélből és költség előlegezésből csak arra lehetne következtetni, hogy az alperes a belterületbe vonás kérelmezését vállalta el, és az ahhoz szükséges költség előlegezését kérte, nem pedig arra, hogy az eredményre, a sikeres belterületbe vonásra vállalt kötelezettséget.

[32] Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel utal a következőkre is.

[33] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az önkormányzati hatáskörbe tartozó közjogi cselekmények (rendelet alkotás, annak végrehajtása) polgári jogi jogalapon nem vizsgálhatók. A kártérítési kötelmet a közigazgatási jogkörben okozott károkozás hozza létre, így a felpereseknek a kereset megalapozásához kárt, az alperes közigazgatási jogkörébe tartozó károkozó magatartását (cselekvést vagy mulasztást) és a kettő közötti okozati összefüggést kellett bizonyítani. Nincs önmagában jelentősége annak, hogy a felperesek az általuk állított sérelmet közigazgatási rendes jogorvoslással, vagy közigazgatási bírói úton nem tudták elhárítani.

[34] A felperesek keresetükben mulasztásként a HÉSZ mint önkormányzati rendelet végrehajtásának elmulasztását, az eredményes belterületbe vonás hiányát jelölték meg. A fellebbezésben foglaltakkal szemben azonban az sem állapítható meg, hogy az alperes közjogi értelemben nem hajtotta végre a saját rendeletét. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a HÉSZ település szabályozási eszköz, amelynek nincs végrehajtási rendelete. Ebből azonban az is következett, hogy a rendelet végrehajtásának elmulasztása sem állapítható meg, így végrehajtás elmulasztására a felperesek kárigényt nem alapíthatnak. Az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a HÉSZ nem vont belterületbe tájegységeket, csak a felperesi ingatlanokkal érintett tájegység tervezett belterületbe vonását rögzítette.

[35] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a régi Föld tv. 44. § (4) bekezdése és a Földvédelmi törvény 15. § (3) bekezdése nem szab határidőt a belterületbe vonásra. A szabályozási terv az önkormányzattal szemben az érintett ingatlantulajdonosok által kikényszeríthető kötelezettséget, az ingatlantulajdonos számára alanyi jogot nem keletkeztet a belterületbe vonásra. Önmagában ezért abból, hogy a felperesek tulajdonában álló ingatlanokat nem vonták belterületbe a HÉSZ-ben tervezett belterületi határnak megfelelően, az alperes belterületbe vonási kérelme nem volt eredményes, illetve a szabályozási tervtől az ingatlan aktuális jogi helyzete eltér, kárkötelmet keletkeztető károkozó magatartás, mulasztás nem származtatható.

[36] A csatolt 258/2003. (X. 14.) számú önkormányzati képviselőtestületi határozattal összefüggően az ítéltábla utal arra is, hogy annak címzettje a polgármesteri hivatal, amely az alperestől külön jogi személy, tartalma szerint pedig a belterületbe vonási eljárás lefolytatására kötelez. Ebből a határozatból az alperes kötelezettségszegő magatartására tehát nem lehet következtetni. A felperesek fellebbezésükben maguk is hivatkoztak arra, hogy az alperes kétszer is megindította a szükséges eljárást.

[37] Az ítéltábla megjegyzi, hogy a felperesek kárként a Ptk. 6:522. § alapján olyan elmaradt vagyoni előnyt, költséget jelöltek meg (ingatlan forgalmi értékének elmaradt emelkedése, építési költségek emelkedése), amelynek bekövetkezése, illetve az állított mulasztással fennálló okozati összefüggése nem bizonyított. A felperesek az érintett ingatlanokban fennálló tulajdoni hányadaikat nem adták el, továbbá a keresetben előadott tények alapján nem állapítható meg az sem, hogy a belterületbe vonás lehetősége véglegesen megghiúsult. Az ingatlan forgalmi érték emelkedésének keresetlevélben meghatározott időszakban bekövetkezett elmaradása ezért nem ténybeli alapokon álló elmaradt vagyoni előny (Ptk. 6:522. § (2) bekezdés b) pont). A felperesek nem igazolták azt sem az alperesi vitatással szemben, hogy a tulajdoni hányaduknak megfelelő építési telket lehetne belterületbe vonás esetén létrehozni. A felperesek nem vitásan nem építkeztek, így az építési költségek emelkedése szintén fiktív kártétel, nem a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költség (Ptk. 6:522. § (2) bekezdés c) pont).

[38] Az ítéltábla az iratok megvizsgálásával megállapította, hogy a felperesek arra helyesen hivatkoztak, hogy a kereseti illetéket előzetesen lerótták, így az elsőfokú bíróság szükségtelenül kötelezte a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján a felpereseket az elsőfokú ítéletben ismételten az illeték lerovására. E tekintetben ezért az ítéltábla a fellebbezésnek helyt adott, és mellőzte az elsőfokú bíróság kereseti illeték megfizetéséről szóló rendelkezését.

[39] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét részben – kizárólag az illetékről szóló rendelkezés tekintetében – megváltoztatta, egyebekben az érdemben helyes ítéletet helyben hagyta.

[40] A felperesek fellebbezése a per főtárgya tekintetében nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felpereseket az alperesi ügyvédi munkadíj megfizetésére, melynek összegét az egyes felperesek által igényelt összegek figyelembevételével, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM rendelet) 3. § (2), (5), (6) bekezdése alapján állapította meg a rendelkező részben foglaltak szerint. Az I. és IV. rendű felperesek esetében a pertárgyértéket és a fellebbezési ellenkérelemhez szükséges munkamennyiséget figyelembe véve az IM rendelet 3. § (2) bekezdés és (5) bekezdés alapján megállapított ügyvédi munkadíj mérséklésére nem volt indok. Az ítéltábla a II., III. rendű felperesek esetében azonban az ügyvédi munkadíjakból álló másodfokú perkoltséget mérsékelte a (6) bekezdés alkalmazásával, figyelemmel arra, hogy annak (2), (5) bekezdés alapján megállapított mértéke nem állna arányban a fellebbezési ellenkérelem elkészítéséhez és a tárgyalási részvételhez szükséges ügyvédi munkamennyiséggel.

[41] A Fővárosi Ítéltábla a le nem rótt fellebbezési illetékről a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján határozott, a felperesek követelésének értéke alapján megállapított érdekeltségi arányokat (I. rendű felperes 0,5%, II. rendű felperes 56%, III. rendű felperes 39%, IV. rendű felperes 4,5%) figyelembe véve (Pp. 87. § (2) bekezdése). Tájékoztatja a felpereseket, hogy a fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2025. június 17.

Dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.

előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.

bíró